

OPINIONS

CAL LLEGIR ENGELS

Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON

Toni Cañís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

LA VINCA DE ROUSSEAU

Martí Domínguez

14

**PALESTINA-ISRAEL:
VERITATS I FALSEDATS**

Salah Jamal

15

**MATAR MOSQUITES
A CANONADES**

Josep Porcar

BÈTERA GLOBALITZADA?

Josep Vicent Marquès

16

CONTRASTOS

Isabel-Clara Simó

L'ISLAM NO EN TÉ LA CULPA

Salvador Cot

17

PUTIN ESQUIVA EL PASSAT

Llibert Ferri

PROAMERICANS

Enric Rimbau

18

TECNOLOGIA DEL CUTER

Albert Closas

QÜESTIÓ DE NOMS

Pau Viciano

19

SOBRE ELS ANTIAMERICANS

Joan F. Mira

98

La dimissió, dijous de la setmana passada, del conseller d'Obres Públiques del Govern de les Illes Balears, Josep Antoni Ferrer, situa el Pacte de Progrés illenc davant la tercera crisi en poc més de dos anys. Primer fou la dimissió de Joan Mayol de conseller d'Agricultura, més tard la de Misericòrdia Raimon de consellera d'Innovació Tecnològica i, ara, la de Ferrer a Obres Públiques.

És obvi que tres dimissions de consellers en vint-i-cinc mesos donen ales a la fàcil demagògia del PP. Més excuses, així, per incrementar l'ofensiva contra el Govern balear. No es pot amagar que no és cap bona notícia que un conseller dimitesca. Però existeixen condicionants. La política duta a terme per Ferrer a Obres Públiques mai no ha lluit. Els motius profunds poden ser diversos, però el fet és que aquesta sensible àrea en un govern progressista necessita d'una projecció social molt superior a la que el fins ara conseller ha impulsat, o ha aconseguit. Per ser una conselleria d'aparença molt tècnica, i fins i tot d'importància estratègica, requereix que al capdavant es done una imatge de molt de pes polític.

El ja nou conseller, Francesc Quetglas, és el contrari. L'avalua una preparació tècnica fora de dubte i, a més, políticament és un pes pesant, que sap com mantenir un perfil polític i públic intens i alhora navegar entre les aigües d'un pacte. Entre 1995 i 1999 va ser el president de la difícil Comissió Insular d'Urbanisme del Consell de Mallorca fruit del Pacte de Progrés entre PSIB, PSM, UM i EU. És, per tant, un home avesat a gestionar guardant equilibris i donant projecció a la tasca feta.

Finalment, una última consideració. Tot i que l'ofensiva provinent del PP serà inevitable, caldria que el Govern del Pacte de Progrés afinara molt en aquesta recta final de legislatura perquè el fàcil missatge demagògic conservador no arribi a qualificar entre l'electorat. És massa important, no només per a Balears sinó per a tots els Països Catalans, el model del Pacte de Progrés com per deixar-lo als peus dels que no volen res més que l'ofegament autonòmic i la liquidació d'aquest Govern.

Les desfetes provocades a l'àrea metropolitana de València per l'aiguat caigut dimecres 19 de setembre i dijous 20 han provocat un debat que es reproduïx cada vegada que l'aigua cau amb força. No és cap sorpresa. L'aigua sol caure així a les nostres terres. Tampoc no és cap sorpresa que els afectats reclamen actuacions urgents ni que els experts posen el crit al cel, ja que veuen inevitable que s'inunden barris i que les carreteres queden tallades cada vegada que cauen unes gotes. És evident, asseguren: es construeixen barris i polígons dins dels barrancs, es realitzen carreteres i vies de tren que desvien els camins de l'aigua sense cap estudi previ i alguns barrancs que haurien de desaiugar estan plens de fem.

L'únic dubte que queda sempre pendent, quasi tots els anys, quan arriben les pluges de la tardor, és saber com és possible que les administracions implicades a evitar les inundacions (fonamentalment la Generalitat Valenciana i la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, dependent del Ministeri de Medi Ambient) no hagen dut a terme les actuacions pertinents per afrontar les inundacions. La Generalitat permet que es construesca sense haver realitzat cap estudi pluviomètric i la Confederació dissenya costosos projectes de canalització dels camins de l'aigua de dubtosa utilitat alhora que permet que els barrancs propietat seua estiguen plens de fem quan no ocupats per nous edificis construïts amb tota impunitat.

El principal problema, al País Valencià, ja no és que la pluja no sap ploure, com cantava Raimon, sinó que les administracions no saben, o no volen, dissenyar una ordenació racional del territori.

“Caldria que el Pacte de Progrés afinara molt perquè el missatge demagògic del PP no qualle”

LA REMODELACIÓ D'ÀNTICH